א] שלש אבעיות ביום וכו' נתבאר שאף שמה"ת יש זכות לעניים גם בשדהו לא רק בפאה עצמה כמבואר בב"מ י. מ"מ תק"ח גם בג' זמנים אלו לטובת בעה"ב, עי' רא"ש שמשמע שבעה"ב צריך להיות שם בשעה שהעניים שם [או שלא ינגבו לו או לומר לעניים למה קרא שם פאה].

ב] עי' רא"ש שנתקשה מה שייך ג' זמנים ביום הרי בשחר ייקחו המינקות את כל הפאה ולא יישאר לתינוקות ולזקנים כלום, ומתחילה ר"ל שאחד מג' זמנים וכ' שבסיפא לא משמע כן לזה כ' שקאי על לקט אבל ברמב"ם לא משמע כן וצ"ע.

ג] יש לדון באותם ג' זמנים שתקנו חכמים שרק אז מותר לעניים להיכנס מה הדין בעני שכבר נכנס מקודם 'האם מוציאים אותו משם' לכאו' כן, אבל עי' בכ' הגרי"ז החדשים על רות מהגרי"ז שביאר שם הקרא דשאל בועז למי הנערה הזאת, וענה לו נערה המואביה וגו' ותעמוד מאז מהבוקר עד עתה וכו' וביאר שבועז שאלו מה עושה נערה זו 'כעת' הא שלש עיתות לפאה 'בשחר' 'בחצות' 'ובמנחה' וא"כ מה מעשיה עתה שאינו מג' זמנים, וענה לו הנער כי עומדת היא 'מן הבוקר' וכיון שנכנסה מותרת להשיאר שם, , ועי' שערי אמונה שבהיא מהשע"צ לחכמ"א שהק' באמת איך הייתה מהבוקר ועד עתה ותי' הגר"ח שהיה זה קודם תקנה.

ד] של בית נמר היו מלקטין על החבל ונותנים פאה מכל אומן ואומן, וק' היאך עשו כן הרי למדנו לעיל פ"א מ"ג שדעת ר"ש וכן קי"ל שאין נותנים פאה רק בסוף השדה [ואולי ס"ל כרבנן שם ודחוק אבל עי' היטב שכן משמע קצת בירושלמי וניחא שהשמיטו הרמב"ם], ובשערי אמונה תי' דס"ל שחבל 'מחלק כמו נחל ולכן נתנו ב' פאות כב' שדות וחשוב כל אחד בסוף שדהו.

ה] בירושלמי כ' שהזכירו אותם לשבח, הטעם כ' התיו"ט כדי שיוכלו העניים לקחת מכל אומן ואומן ולא יצטרכו להמתין ולצפות אימתי יניח הפאה, ובמשנ"ר כ' שעדיף לתת מאה נתינות קטנות מתינה אחת גדולה.